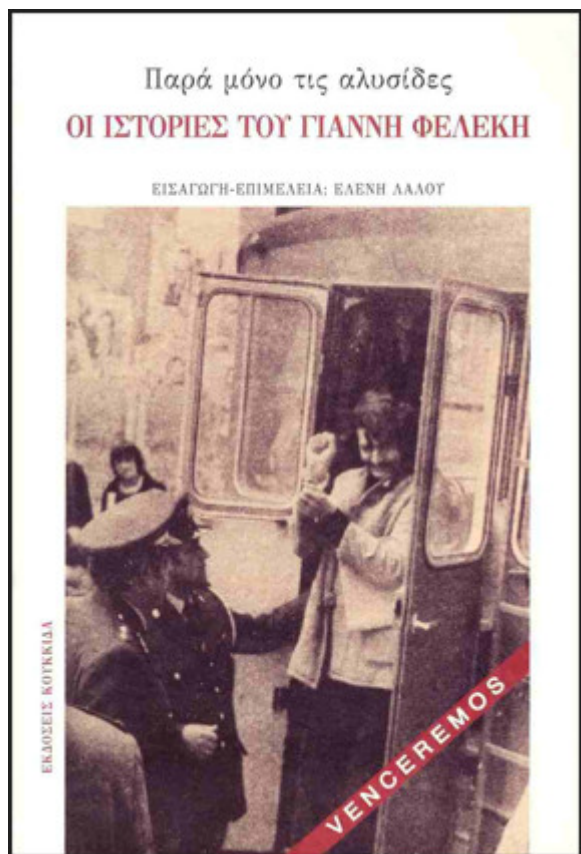

Γράφει ο **Νίκος Ξηρουδάκης**

Κυκλοφόρησε πρόσφατα από τις εκδόσεις **Κουκκίδα** το βιβλίο του Γιάννη Φελέκη «**Παρά μόνο τις αλυσίδες... -Οι Ιστορίες του Γιάννη Φελέκη**», σε επιμέλεια Ελένης Λάλου.

Το εξώφυλλο, δεν θα μπορούσε παρά να κοσμείται από το μόνιμο επιμύθιο, το “*Carthago Delenda Est*” του Γιάννη: **“Venceremos!”**

Στο οπισθόφυλλο του βιβλίου διαβάζουμε:

Ήταν η πρώτη εφημερίδα της Μεταπολίτευσης που βγήκαν άνθρωποι να τη μοιράσουν στον δρόμο «φόρα παρτίδα». Ε, δεν πέρασε πολλή ώρα και μας την

πέφτουν δυο-τρεις μπάτσοι με πολιτικά, ασφαλίτες [...] Μας βουτάνε στην Ασφάλεια στη Μεσογείων και αρχίζουν: «Τι είναι αυτά, που τις βρήκατε, έχετε άδεια, δεν έχετε άδεια;». «Από ποιον να την πάρουμε την άδεια;» έλεγα εγώ. «Από την κυβέρνηση, από την αστυνομία» λένε. Και ξεκινάω: «Μα εμείς παλεύαμε τη δικτατορία και θα πάμε τώρα στον Καραμανλή να μας δώσει άδεια; Ή από εσάς τους βασανιστές;». (Απόσπασμα από το βιβλίο)

Προφορική ιστορία; Βιογραφία; Πρωτογενής πηγή και μαρτυρία; Κοινωνική ιστορία; Ιστορία της άκρας Αριστεράς; Πολιτική ιστορία; Πολιτισμική ιστορία; Φευγαλέες ματιές ενός υποκειμένου που βρέθηκε -άθελά του ή όχι- μπροστά σε μεγάλα γεγονότα; Ή είναι μια ιστορία που έχει συντεθεί από αυτοτελή διηγήματα που «τσακώνουν» τον άνθρωπο και τα πάθη του μπροστά σε ακραία διλήμματα και οριακές καταστάσεις; Το βιβλίο ισορροπεί ανάμεσα σε όλα αυτά και μπορεί να διαβαστεί είτε ως μυθιστόρημα μαθητείας, ως βιογραφία, ως μια ιστορία της εργατικής τάξης ή ως ιστορία της άκρας Αριστεράς, ακόμη και ως ιστορία του ελληνικού μεταπολεμικού τροτσκισμού. Πάνω απ' όλα όμως είναι μια αφήγηση της ζωής ενός αγωνιστή της εργατικής τάξης, που διεκδικεί να είναι και μια ιστορία των καταπιεσμένων. (Απόσπασμα από την Εισαγωγή του βιβλίου)

Το βιβλίο – ποταμός του Γιάννη, συμπυκνώνει την πλούσια κοινωνική, αγωνιστική και πολιτική του διαδρομή απηχώντας την προσωπική του ματιά στην Ιστορία της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, στους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες της Μεταπολίτευσης αλλά και νωρίτερα, στον αντιδικτατορικό αγώνα και το Πολυτεχνείο, μέχρι τους προδικτατορικούς αγώνες της αριστεράς στην Ελλάδα. Περιγράφει γλαφυρά τις διεθνείς εμπειρίες του σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη.

Αναδεικνύει τις αξίες της συλλογικότητας, του αγώνα, του διεθνισμού, της εμμονής στο δίκιο και της αλληλεγγύης σε κάθε διωκόμενο, κάθε κατατρεγμένο.

Αποτελεί ταυτόχρονα και μια περιήγηση στις "φυλές" του τροτσκιστικού κινήματος και τη γενεαλογία του ελληνικού του κλάδου. "Παμπλικοί", "Λαμπερτιστές", "Μορενικοί", "Χιλίτες", ΚΔΚΕ, ΟΚΔΕ, ΕΔΕ, ΚΔΕ κ.λπ. παρελαύνουν στις σελίδες του βιβλίου το οποίο δε στερείται σαρκασμού για τα άλλα ρεύματα του κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και αυτοσαρκασμού όταν περιγράφονται πλευρές της Ιστορίας ιδιαίτερα του τροτσκιστικού κινήματος.

Όταν δεν έτρωγε ξύλο, δικαζόταν. Όταν δε δικαζόταν, ήταν εξορία. Όταν δεν ήταν εξορία

ήταν κρατούμενος ως υπόδικος. Τις υπόλοιπες ημέρες ήταν φυλακισμένος ως καταδικασμένος. Και όλα αυτά, μερικές φορές ταυτόχρονα, ας σημειωθεί ότι συνέβαιναν, όχι μόνο στη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας, αλλά και μετά την πτώση της και την αποκατάσταση της καραμανλικής "δημοκρατίας".

Καθοριστική η επιστημονική συμβολή στο βιβλίο της επιμελήτριας **Ελένης Λάλου**. Η εξαιρετική, μεθοδική και λεπτομερειακή δουλειά της, δίνει τη δυνατότητα σε νεότερους αναγνώστες, που δεν έζησαν τα γεγονότα της αφήγησης, να τα τοποθετήσουν στο ιστορικό και κοινωνικο-πολιτικό τους πλαίσιο, απαραίτητο για την κατανόησή τους. Οι κατατοπιστικές βιβλιογραφικές αναφορές και υποσημειώσεις τεκμηριώνουν, συμπληρώνουν, επεξηγούν ή, σπανιότερα, διορθώνουν επί το ακριβέστερον τις λεπτομέρειες της αφήγησης.

Πέρα από αυτό όμως, η Ελένη Λάλου έδωσε μορφή και διάρθρωση βιβλίου στη χειμαρρώδη αφήγηση του Γιάννη. Όσοι μάλιστα τον γνωρίζουν, εύκολα υποθέτουν ότι ενδεχομένως "stroγγύλεψε" και κάποια ... "γαλλικά" του Γιάννη, χωρίς ωστόσο να χάνεται τίποτα από την πρωτογενή ζωντάνια της αφήγησης.

Συνάντησα πρώτη φορά τον Γιάννη, τις πρώτες μέρες της Μεταπολίτευσης. Αύγουστος του 1974, καθημερινές διαδηλώσεις στην Αθήνα. Στην οδό Ρήγα Φεραίου, δίπλα από τα Προπύλαια, ο Γιάννης πουλάει την εφημερίδα **"Εργατική Πάλη"**. Σε κοντινή απόσταση, μια μικρή ομάδα από εργατόπαιδα διαδηλώνει φωνάζοντας ζωηρά το σύνθημα **"Εμπρός για Αγώνες Ταξικούς"**. Συμμετέχοντας τότε στην μετέπειτα κοινοβουλευτική αριστερά, στον Ρήγα Φεραίο, θεώρησα το σύνθημα άκαιρο: Προείχαν άλλα, πολιτικά ζητήματα...

Στα επόμενα χρόνια και μετά τη δημιουργία της Β' Πανελλαδικής διασταυρώθηκαν πολλές φορές οι δρόμοι μας.

**Μια ζωή αφιερωμένη στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση,
την αλληλεγγύη, το διεθνισμό**

Απλός, προσιτός, χωρίς την παραμικρή έπαρση μετά από όσα έχει περάσει, ο ακατάβλητος αγωνιστής της επαναστατικής αριστεράς και του τροτσικιστικού κινήματος παραμένει αλληλέγγυος και ανθρωπινός, σύμβολο των αγώνων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

Μια ζωή σαν μυθιστόρημα...

Το βιβλίο, άνετα διαβάζεται και σαν μυθιστόρημα, με μοναδικό *“μειονέκτημα”* ότι είναι πραγματικό!

Η Ιστορία θα γράψει ότι ο Γιάννης Φελέκης έβαλε γερή πλάτη για να μείνει όρθια η εξωκοινοβουλευτική αριστερά στη χώρα μας. Πέρασε όλη τη ζωή του στους αγώνες και δε στέρησε την αλληλεγγύη του από κανέναν δοκιμαζόμενο άνθρωπο που βρέθηκε στο δρόμο του. Όσο για το σημαντικό βιβλίο του, *“θα είναι εκεί”* όχι μόνο *“για να μας θυμίζει τις μέρες τις παλιές...”* αλλά, κυρίως, για να σηματοδοτεί το δρόμο του αγώνα στις γενιές που παίρνουν τη σκυτάλη.